

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 11.

V četrtek 16. sušca 1854.

Tečaj VII.

Herman Vikari.

(Poleg Oskarja Redvica.)

Vse trudno danaj spava, čez polnoči je že.
Viharji in oblaki nad zemljo se podé,
Ne lune in ne zvezde na črnem nebu ni, —
Le v cerkvah zapušeni še večna luč berli.

Čuj, zdaj v kapelo tiho tam vrata se odpró,
En starček precastitljiv, pripognjen stopi v njo.
Zlat križec mu na persih skoz temno noč bliši, —
Kaj nadpastir nek iše zdaj tam — o polnoči?

O glej, kako oči mu zalivajo solzé,
In vender tak nedolžno njegovo je serecé,
Tak krotka in detinska njegova duša je!
Oj tega starčka žalit' kdo aek prederzne se?

Ponižno tje pritava, poklekne pred altar,
V edino to zavetje prignal ga je vihar;
Pred svetim Zakramentam se britko posolzi,
Pripoga sivo glavo in moli in molí.

Zdaj kviško spet pogleda, zjasni se mu okó,
U persih serecé čuti oživljeno, mladó,
Vesetje in pogumnost prečudna ga navdá, —
Kot marternik nadušen začne slavit' Bogá.

„O glej, Gospod, postaran, potert sim hlapec Tvoj,
Kako bi te zahvalil? — preslab je jezik moj;
Saj Te nebrojna trópa vernih otrók slavi,
Ker nam v viharjem boju si moč in bramba — Ti.“

„U Tvojem močnem duhu tik groba omladim,
Da še v desnici trudni za vero skit deržim;
Ti skoz temóte černe obzor mi razjasniš,
In rane mojga sereca kervave Ti celíš.“

„In za duhovne jake — o hvaljen hvaljen bod',
Ki z mano Tvojo slavo zvišujejo, Gospod!
Terpljenja grenko kupo jaz sam bi rad izpil,
Al Ti v modrosti čudni vsem mojim s' jo nalil.“

„O blagor zvestim mojim, ki v ječe jih love,
Z razbojniki, tatovi, jih mnogokrat versté!
In vender so veseli, molitev jih krepi, —
Njih hvala čez pokrajne kot glasen zvon doni!“

„Le eni prelomili prisego sveto so, —
O za-nje mlo prosim z očetovsko skerbjo:
O daj spregledat' slepim, spoznati krivo pot,
Ne sodi jih preojstro, usmiljeni Gospod!“

„Gospod, Ti veš, da studim razdražbo in prepír,
Da v mojih sivih letih nar dražja stvar je — mir.
Svoj smertni boj posledni sim želel še prestat', —
In zdaj za vero, duše, še moram se vojskvat'“.

„Se moram vojskovati, da vražji duh zmotnjav
Ne bo neveste Tvoje v železje sramno djal. —
Al meni glas pojema, mi moléati preté,
Zato duhovni serčni naj za-me govóre.“

„O Ti jih s pravim duham v boju obdarúj,
Toláži preiskrene, omahljive vterdúj,
Z ljubeznijo, modrostjo, pokrôpi jim serecé,
Da v Kristusovem duhu resnico govóre.“

„Resnica, zar nebeski, vse duše naj zvedri, —
Usliši me, Zveličar: Maria, prosi ti!
Vsi angeli, svetniki, prosite vi za nas!
Kardelo kristiansko, oh móli, móli za nas!“

„Presvitli nadpastirji, sobratje krog in krog,
Duhovniki častiti, molitvo plati Bog!
Nar borneja babelá, tud tebi hvala bod',
Vse „Očenaše“ tihe poverni ti Gospod!“

„Premili Bog! o reši sovražnih nas upor,
Pravične naj svobóde zasije zlati zor!
Seer duša moja trudna k pokoju si želi, —
Pa le po Tvoji volji naj, Oče, se zgodi!“

„Saj tud za grenki kelih Ti hvalo dajemo,
Pastirji in ovčice ga pijemo voljno.
Ti v blagor hoš obrnil žaljenje in zasmeh,
In jaz ko Jezus molim: ne šteje jim tega v greh!“

Utruden zdaj omolkne, solziti spet začne,
Junak nadušen zopet ponižno dete je,
V molitvi pred Gospodam tam zdiha in kleci,
Da juterna se zarja z zagorja pridedi.

Terpljenje pa njegovo, molitva in solzé,
Kot biserji in rože v nebesih gor bliše.
Glej angel jih donáša, preševa jih zvestó, —
In Matí Božja spleta z njih krono presvitló! A. Oliban.

Društvo v pomoč ostarelim in bolnim duhovnikom v Gorici.

Okoli polovice preteklega osemnajstiga stoletja se je bilo v Gorici društvo osnovalo, ki se je imenovalo „*il pio sorregno*“, ker njegov namen je bil pomagati takim duhovnim osebam, ki pomoči potrebujejo ali zavoljo silne starosti ali pa zavoljo bolezní, in nimajo drugih pomočkov, de bi spodobno po svojim stanu živeti in shajati zamogle. De je to društvo svoje posebne postave imelo, ni dvomiti, akoravno sadaj več ne vemo, kake so bile te postave. Zakaj tisti čas proti koncu ravno omenjeniga stoletja, ki je bil ne samo našim deželam, ampak tudi za celo Evropo čas prekucij in razdjanja, je tudi to lepe blagotvorno društvo v Gorici zadušil, tako de so še njegove postave in pravila popolnoma se zgubile.

Ko je pa strašni vihar potihnil, ki je po celi Evropi skoraj celih dvajset let vse obstoječe razmetaval in vse njene prebivavce s strahom in trepetam navdajal, so se tudi vselej blagomisleči Goričani malo oddahnili ter zopet mirno bivajoči pod milim žezlam avstrijskih vladarjev misliti začeli, de bi svoje človekoljubne naprave v blagor potrebnih in terpečih vsih stanov vnovič v življenje vpeljali, kakor so jih pred tistim viharjem časom imeli. Zatoraj so koj zopet pomislili tudi na obnov-

ljenje nekdanjega društva, ki je imelo skrbeti za ostarele in bolne duhovne. Sedmi dan mesca malserpana v l. 1814 so se tedaj prvi novi družniki v ta namen zopet sošli, in ker nekdanjih postav tega društva nikjer niso mogli dobiti, so nove postavle tistim časom primerne sestavili, ktere z majhnimi premembami svojo veljavnost imajo vse do današnjega dne.

Namen tega društva je po teh novih postavah ravno tisti, kakor nekdanj, pomagati starim in bolnim duhovnikom.

Družniki se snidvajo vsako leto saj enkrat, de se pogovarjajo od družtvenih potreb. Družniki pa zamorejo biti duhovni in neduhovni. Neduhovni družniki se imenujejo *li benefattori* (dobrotniki), duhovni družniki pa ali so le *dobrotniki*, in tedaj ne dobivajo nobene pomoči od društva, ako zbolé, ali pa so *vdeležniki* (partecipanti), to je, taki, ki morejo terjati, kadar zbolé, de jim društvo pomaga. — Vsaki družnik, bodi si duhovskega stanu ali ne, plača na leto 1 gld. 40 kraje. v družtveno denarnico, in kadar se da vpisati v družtvo, plača primerno *rpisnino*. Denar prejmlja poseben iz med družnikov izvoljen *terjavec*, ki ga pa mora družtvenimu denarničarju izročevati. Razun teh dveh ima društvo svoj posebni opravljajoči odbor, ki obstaja iz treh oseb. Družtveni sluzabniki za nižji opravila so cerkovniki (mežnarji) vélike cerkve, ki so za to plačani. — Do poslednjih časov je imelo društvo tudi svojiga lastniga zdravnika, ranocelnika in lekarnika (apotekarja). Kadar je toraj kateri iz duhovnih tega društva v mestu obolel, ga je šel obiskat naj pred za to postavljeni družnik in ako je ta potrebno spoznal, je bolnik ves čas svoje bolezni zastoj, na družtvene stroške, dobival zdravnika ali ranocelnika, ki ga je redno obiskaval, in ravno tako potrebnih lekov iz lekarnice, in ako je bil verh tega še potreben, mu je društvo vsaki dan še 23 kraje. (pozneje 30 kraje.) dajalo. Od leta 1848 sem pa društvo nima več svojiga lastniga zdravnika, ne svoje lastne lekarnice, temuč daja bolnim družnikom za ves čas bolezni po 40 kraje. na dan; bolnik pa si zamore s tem kjer koli lekov kupovati, in po tistiga zdravnika poslati, ki mu je bolj po volji. — Vsi duhovni družniki so dolžni vsaki dan pri sveti maši posebno moliti za vse svoje sodružnike žive in mrtve. Kadar umerje družnik, ki je bil le dobitnik, se bere za njegovo dušo dvanajst svetih maš na družtvene stroške; je bil pa rajnki duhovskega stanu, in pa deležnik, plačuje društvo zanj samo šest svetih maš. Sicer pa, kadar umerje kateri koli družnik, duhovskega ali neduhovskega stanu, možkiga ali ženskiga spola, se to poroči hitro vsem družnikom, in oni se snidvajo k pogrebu, tu jim podaja družtveni sluzabnik prižgane vošene sveče, s katerimi merliča do cerkve spremljajo. In za to, de vsi družniki lahko zvedo, kateri so njih sodružniki, so spisane imena vsih na černih tablah, ki visé v zakristii vélike cerkve in pri fari sv. Ignacia.

Tako je to lepo društvo osnovano in vredjeno, in lepo cvetě še v teh sadajnih dneh, in dela mnogo dobrega; samo to bi bilo še želeti, de bi okrožje svojiga blagiga delovanja bolj razširilo, posebno ker ima že lepo premoženje vkupej in toraj tudi znatne gotove vsakoletne dohodke. Kakor smo namreč tu zgoraj že omenili, zamorejo se vdeležvati dobrot tega društva samo duhovni, ki v Goriškem mestu stanujejo; zunaj mesta stanujoči zamorejo biti udje društva, pa ne *deležniki* pomoči družtvene

o času bolezni. *) Znano je namreč, de je navedna letna pokojnina — 200 gold. ostarelim in izsluženim duhovnim v današnjih težavnih časih pač majhna pomoč, in de bi dokaj koristno bilo, ako bi vsi taki, ali vsaj bolj potrebni med njimi, tudi še od drugod kako pomoč dobivali. Naj bi toraj osebe, ki imajo pri tem blagotvornim društvu kaj govoriti, tudi na vse stare in potrebne duhovne cele škofije resno pomislile, in to društvo čez celo škofijo razširile! Gotovo bi vsaki duhoven mali znesek, ki se vsako leto v družtveno denarnico plačuje, rad si pritergal, in ga v ta namen daroval v zaupanji, de bo zamogel enkrat tudi on v svojih starih dneh kaj pomoči od tega društva dobivati. Jaz si ne upam, te svoje misli drugim vrinovati, ali to morem reči, de ta misel ni samo moja, ampak de je več drugih duhovnikov, ki ravno tako mislijo, kakor jaz, in ki so to svojo željo že večkrat v prijaznim govorjenji z drugimi razodeli. Se ve de bi to za sabo privleklo tudi neko prenapredbo v sadajnih postavah društva, in de je pri tem še mnogo stvari prevdariti; ali vse to ni nič proti dobroti, ki bi se s tem duhovnikom Goriške škofije sploh skazala. Zatorej zaupamo tudi, de se bo enkrat ta naša goreča želja spolnila. Bog daj! S.

V prid srednjo-afrikanškiga misiona.

Iz Nitre na Slovaškem smo te dni prejeli 300 gold. denara s pismam, ktero nam vnovič priča, kako uneti so tudi velikoserčni Slovaki za Božjo reč, za nas Slovence in posebej za srednjo-afrikanški slovenski mision. Pismo je naslednje:

Mnogopostovani gospod vrednik!

Slovanski mision v srednji Afriki, kateri pod premodrim vladanjem visokočastitiga gosp. apostolskiga namestnika Dr. Ig. Knobleherja nevednim, še dan današnji v malikovavške temote pogreznjenim Zamurcam Božjo besedo oznanuje: dan na dan večji gorečnost za sveto reč unema v srcih pobratinskih Tatránov, **) in misionjske prizadevanja z ognjem svete vere raziskrenih Slovencev tudi sočutne verne Slovake k pripomoči vabijo. —

Visokočastiti gosp. Juri Tvrđy, opat B. M. D. de Jást, Nitranske stolne cerkve kantor in korar, zlatovek mašnik, kateri djanje svojih sorojakov sploh, zlasti pa blagodarno misionjsko djanje Slovenskih posvečencov v srednji Afriki z budljivo paznostjo spremljuje: si je namenil k temu narodovno-verskemu početju, ki celo Slovanstvo oslavljuje, s svojo pomožno rokó nekoliko prispěti, ter je zdalej podpisanimu 300 gold. sr. zročil in pridjal pismo, ktero njegov namen naznanuje, de naj oboje Vam, visokočastiti gospod, k daljšimu odpravljenju v Hartum pošljem.

Obseg pisma je naslednji:

„Tukaj priloženih 300 gold. dobrega denara pošlje zdalej podpisani, in sicer od svoje strani 200 gld. sr., od strani svoje sestre Elizabete Derčik 100 gold. sr., in želita, de bi se za 200 gld. kupili trije zamurski pa pripravi fantiči, in dve deklici. Eden zamurčkov naj se imenuje pri sv.

*) Reči pa moramo, de jo to društvo poslednje leta tudi zunaj mesta hvalevredno delovalo, in bolnim zares potrebnim duhovnim tudi na kmetih nektare krate po moči pomagati si prizadevalo.

**) Tako imenovani, ker ob Tatranskih gorah prebivajo. Vred.

kerstu Juri, drugi Štefan, tretji Joan; — deklic ena Elizabeta, ena pa Maria; vsih primek pa najbo Tvrđy Žilinsky; (Žilina je gosp. korarjevo rodiše, mesto v Trenčinski stolnici v Ogrih) ostalih 100 gld. naj se zroči afrikanskim misionarjem v Hartumu za potrebe njih poklica.

Pisano v Nitri 1. svečana 1854.

Juri Tvrđy s. r.
Nitranski korar.

To gorečo željo imenovaniga visokočastitiga dobrotnika s pridjanimi 300 gold. sr. v nadrečeni sveti namen hvalno darovanimi tedaj Vam, visokočastiti gospod, tukaj pošljem, kolikor moč — urno spolnjenje rečene želje spodobno priporočujem, *) ter bivam v Nitri 5. svečana 1854.

ponižni sluga
Dr. Matěj Šteffany s. r.
v škofjski Nitranski vikári šoli
modroslovja in zgodovine učenik
v Ogrih.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane 12. sušca. Po pisanju iz Rima bodo prečastiti gospod škof Friderik Baraga okoli 15. t. m. zopet v Ljubljano prišli, kakšnih 10 dni tukaj ostali in se potem zopet v Ameriko vernili.

* V tiskarnici g. R. Milica so se te dni prav lično natisnile bukvice: Venček za vezilne darila ali vošilne pesmice o godovih, novim letu in družih priložnostih z nekaterimi spominskimi listiki in grobnimi napisi. Té posebne hvale vredne pesmice sta zložila verla bogoslovca v tukajšni duhovščini gospoda Frelah in Gogala. Priporočimo jih vsem, kateri hočejo ob posebnih prilikah komu z lepo vezano besedo serčne čutila naznaniti.

Od Ljubljane. Zdaj, ko je govorjenje od zidanja večji cerkve v enim koncu Ljubljane, namreč v Ternovim, bo marsikoga mikalo, kaj več od starosti vsih cerkev Ljubljanskiga mesta brati. Podamo tukaj nabirek iz mnogih virov. 1. Cerkev sv. Miklavža od l. 1462 sem stolna cerkev, je nekje svoj začetek imela že v l. 745, kjer so si ribiči kapelico na ondašnjim mestu postavili; razne prigodbe je prestala, v l. 1248 je imela že lastniga duhovniga oskerbnika, v l. 1361 in 1386 je pogorela, v l. 1469 so jo Turki razdajali, spet je bila sozidana in večkrat popravljena; po prizadevanji prošta Janeza žl. Thalberga pod škofam Korlnam Ferdinandam v l. 1701—1706 je bila iz noviga sozidana, in v l. 1841 ji je bila kupla pridelana. S sedanjo velikostjo in lepoto je vsa vredna, de nosi ime stolne cerkve; in marsikteri škofjski sedež se nima s takošno krasno poglavitno cerkvijo hvaliti. 2. Cerkev sv. Petra je po starosti gotovo nar perva v Ljubljani, tudi je bila kdaj edina farna za celo mesto, vender se od nje iz starjih časov nič ne vé; v l. 1385 je bila v novič sozidana, v l. 1472 od Turkov požgana, in v l. 1700 spet v sedanji podobi in velikosti izdelana. 3. Cerkev Marije Device pred mostom stoji na mestu cerkve s. Martina, ktero je Celjski grof Ulrik v l. 1366 za avguštinijske vstavil, so jo pa v l. 1494 zavoljo turških napadov poderli; pozneje, ko je škof Tomaž Chrön avguštinijske zopet poklical, jim je bila nova cerkev na tistim mestu postavljena v l. 1623, ktera je pa že v l. 1631 pogorela; sedanjo cerkev je Konrad baron Russenstein z lastnimi stroški sozidal med l. 1640 do 1646, in baron Karl Russenstein ji je v l.

1706 dva zvonika izdelal; v l. 1784 je bila miniham iz reda sv. Franciška izročena; od l. 1785 sem je ta cerkev farna. 4. Cerkev sv. Jakoba je stala že pred l. 1494, ko je bila prestavljenim avguštinijskim prepušena; v l. 1513 je bila prezidana, potem v l. 1597 jezuitam izročena, in v l. 1613 s stroški nadvojvoda Ferdinanda v sedanji velikosti v novič sozidana, kapela sv. Franciška Ks. je bila v l. 1670 pridjana; je tudi od l. 1785 sem farna cerkev, ravno kakor 5. cerkev sv. Janeza K. v Ternovim; je bila sozidana v l. 1730, in ker je za število ji pridruženih duš celo premajhna, je prav silno potrebno, de se poveča; gorečnost Ternovcev in Krakovcev si pač sme takošno delo upati, in pomoč drugih Ljubljancev jih tudi ne bo zapustila. 6. Cerkev Matere Božje v Križanikah je bila v l. 1295 postavljena, sedanja cerkev pa je bila v l. 1714 sozidana. 7. Cerkev sv. Floriana je stala pred l. 1660, ker takrat je pogorela; v l. 1672 pa je bila v novič sozidana. 8. Cerkev Matere Božje pri nunah iz reda sv. Ursule je bila v l. 1715 izdelana na stroške Jakoba žl. Schellenburga, in je posebno lepe podobe. 9. Cerkev sv. Križa v bolnišnici ali v špitalu je poprejšna mertvaška kapela, in velja od l. 1811 za očitno Božjo hišo. 10. Cerkev s. Jurja na gradu je bila postavljena v l. 1597. 11. Cerkev sv. Kristofa je bila sozidana v l. 1497, od l. 1779 je ondi pokopališe. 12. Razun teh cerkev je še nekaj kapel: žalostne Matere Božje v škofovim dvoru, s. Križa v duhovščini, s. Križa v Alojzjeviši, s. Vincencja P. v jetnišnici; kapelico Božjiga groba pri s. Štefanu je postavil prošt Andrej Stenberg v l. 1653.

(Konec sledi.)

Iz Tersta. Bl.— Ne bom oznanoval, kar je gotovo vsem dobro znano, namreč de je po mestih pobožna navada v štiridesetdanskim postu sv. Rešnje Telo izpostavljati; ampak povedati hočem predragim bravam „Zgodnje Danice“, kaj se je posebniga pri nas te dni prav slovesno godilo. — Kakor je v Terstu navada, de vsako leto kakiga laškiga misionarja dobimo, ki vsaki dan razun sabote pri Jezuitih (Sta. Maria Maggiore) ob nedeljah pa v stolni cerkvi sv. Justa Božjo besedo oznanuje, imamo tudi letos sicer že stariga, vender prav verliga pridigarja. Od tega bomo o svojim času kaj več govorili. V našim slovenskim jeziku pridigavajo pri starim in novim sv. Antonu domači duhovniki. Nemcam je pa letas ta sreča došla, de so dobili dva prav iskrena gospoda, častita jezuita, ki jih v duhu pokore te svete dni ogovarjata. Eden nju pridiguje ob sredah in ob petkih ob pol petih popoldne in ob nedeljah ob pol desetih zjutraj pri novim svetim Antonu. Eden nam je pa štiri dni, namreč od pondeljka do četrtega v duhovnih vajah pri sv. Justu prav gorko do serca govoril. Ko je bilo namreč od nedelje (5. sušca) do četrtega (9. sušca) sv. Rešnje Telo v stolni cerkvi izpostavljeno, so naš prečastiti škof Jernej za mestno duhovščino duhovne vaje zaukazali. Rečene dni po sveti maši zjutraj ob desetih in pri blagoslovu popoldne ob petih so se mestni duhovniki v žagradu stolne cerkve zbrali, kjer je jezuit O. Steger duhovne vaje vodil.

I. V prvem ogovoru je bilo njegovo premišljevanje cilj in konec duhovskega stana. Na vprašanje: Kdo sim? je odgovoril: 1. sim kristjan; 2. sim katoliški kristjan; 3. sim duhovnik, sim mašnik. II. V drugem ogovoru je razložil grehe: silentium, scandalum, sacrilegium. III. V tretji vaji je prav ginljivo o smerti govoril: 1. kdaj bomo umerli? 2. kaj nas bo na smertni postelji strašilo? 3. kaj nas bo na zadnjo uro tolažilo? IV. Četrtič je premišljeval, kako potrebno je svoje grešno življenje hitro, brez zamude poboljšati. V. V petim premišljevanju je govoril od molitve: kako potreb-

*) Lépi dar velikoserčnih dobrotnikov smo s posebnim veseljem sprejeli in željo bomo, berže ko bo moč, spoznili. Vred.

no je, de duhovnik prav goreče moli. Brevir. VI. V šestih vaji je razkladal versto: *Dilexi decorem domus tuae*, in je razložil: 1. duhovno cerkev, 2. materialsko cerkev, 3. človeško telo tempelj svetiga Duha. VII. V sedmim ogovoru (četrtik popoldne) je besedil od obilniga plačila, katero zvestiga duhovnika v nebesih čaka. Plačilo bo pa trojno: 1. krona devilstva, 2. krona mučenikov, 3. krona učencikov. —

Ko smo v četrtik večer duhovne vaje končali, so prečastiti gospod škof naprè O. Stegerja ogovorili in se mu za lepe nauke serčno zahvalili, potem pa vsem zbranim duhovnikom svoje veselje razodeli, de so se gospodje tako pridno pri vajah znajdlji, so še enkrat O. Stegerjeve premišljevanja povzeli in vsem, prav goreče poserciti jih, priporočili. Gotovo je O. Steger mnogo dobrih semen vaejal, kar bo stoterin sad doneslo. Bog mu poplačaj! Povsod naj ga Božja roka spremlja!

Od Reškiga primorja. K. Vesele in žalostne novice. Navada ob svojim godu se veseliti in prave prijatelje na zmirni obed povabiti, tudi pri nas biva. To sicer ni nič napèniga, če se le namen pošteniga veselja ne zgreši. Pa še bolj mi je dopadlo, kar sim, ni dolgo, od nekiga gospoda slišal. Ta gospod, imena povedati si ne upam, so vsako leto svojim prijateljem južnico napravili ino se z njimi veselili. Letas pa, ko toliko revšino vidijo, se niso mogli na to vižo veseliti, tudi prijateljev niso nobeniga povabili; ti so jim sicer od konca zamerili, kadar so pa zvedili, de so namesto južnice 30 gold. za uboge, izstradane reveže namenili, so jim prav radi odpustili. — Ali ni to prav? Kdo ne bo gospoda tako blagiga in usmiljeniga serca hvalil? Prav je sicer s prijatli se pošteno veseliti. Pa kaj je boljši, take pitati, k vsiga dosti imajo, ali pa v resnici lačne nahraniti? O de bi Bog še kaj družih taceh serc zbudil, posebno to leto, ko je silo velika lakota, ko ljudje le trohice živeža pri hiši nimajo, ko od hudiga mraza trepetajo, od glada črni se kakor senca od hiše do hiše vlačijo, in se pred durmi od slabosti zgrudvajo! — Oh de bi to si k sercu vzeli tisti, ktere je Bog obilno oblagodaril, in dosti po nemarnim zapravijo! —

Gerdo, in grajanja vredno je tedaj, v sredi takiga siromaštva bogate pojedine, in druge, clo pregrešne veselice letos napravljati, kakor se sem ter tje godi. Tako, postavim, sim slišal, de je nekiga grada oskerbnik bližnjo gospodo na bogati obed povabil, de so celi dan (praznik je bil) rajali, in še v terdo noč nehati niso hotli, kakor de bi ravno tisti dan hotli revšini vkljub vse pognati. Sosedje pa še črniga zelja dosti nimajo, svojo lakot potolažiti. — Oh, je marskaki revež, pošten kmet zdihnil, ako bi jaz le tisto imel, kar dans v gradu od mize pada in konec jemlje! — Ali ni to svetopisemska prigodba od bogatina in revniga Lazarja? —

Tudi sim zvedil, de so v neki vasi ne deleč od tod slovesni ples v očitni gostivnici napravili, in sicer, kar se do zdaj še slišalo ni, v saboto zvečer, de so celo noč hudiču darovali, in drugi dan brez službe Božje prespali. Ali se ne pravi to z Bogom se norčevati, in njegovo sv. cerkev očitno zasramovati? Koliko pohujšanje je to clo za našo okolico, ko poštene kmetje od tolike hudobije pripovedovati slišijo, tega vam praviti ni treba. Kaj se vam to zdi? — V sredi hude lakoti, tolika potrata in hudobija! Ali so to ljudomili občutljivi človeške omike 19. stoletja? Kdo občuti bolečine in hudo lakot svojiga brata, in ne bo žaloval? — Z Bogam!

Razgled po keršanskim svetu.

Dunajski veliki škof so sklenili, na Dunaju Lazariste vpeljati. Pervi duhovni, ki bi se jim radi pridružili, bodo v Pariz poslani in čez pol leta se zopet na Dunaj vernili. Iz vsih škofij avstrijskiga cesarstva se mašniki, ki še niso 40 let stari, v to družbo sprejemljejo, če tudi nič premoženja nimajo in francoskiga jezika ne znajo. Lazaristi se pečajo sosebno z misioni po mestih in kmetih, z duhovnimi vajami za mašnike in neduhovne, in z vodstvom duhovšnic, ako se jim zroče.

Dné 18. mesca prosenca je, kakor „Kat. Nov.“ pišejo, v Strečni v Trečinski stolici gospa Suzana Račajeva na smrtni postelji katoliško vero sprejela.

Iz Pešte se je naznanilo, de je korar Andrej Liptaj zvoljen škofijski nadzornik katoliških gimnazialnih šol v Pešti in opat Anton Szantofy škofijski nadzornik katoliških gimnazialnih šol v Budimu.

Iz Lvova se je sporočilo, de je veliki vojvoda Karol Ludovik vsaki dan pri sv. maši in pri večernicah in de se po tem lepim zgledu tudi vsa njegova hiša ravna. —

Knezinja Löwensteinska je Moguntinskimu škofu pet in trideset tavžent goldinarjev poslala, de naj se za zanemarjene otroke potrebno čuvališce napravi.

Novo katoliško bolnišnico v Berlinu doveršiti, je mestna gosposka dovolila, de se sme 40,000 tolarjev po 4 % na posodo vzeti.

V Berlinu so nedavno katoliško družbo za branje napravili, med katoliškimi učenci ondotniga vseučiliša cerkveniga duha buditi, in povzdigovati, in po njih s tem duham umétnost in védo navdihovati. Tudi ima ta družba namen, katoliške učence v bolj tesno zvezo spraviti, de se bodo spoznavali sinove ene cerkve in ene vere sredi terdih protestantov. Častni udje te družbe so ondotni prošt, knez Radzivil in več imenitnih Berlincev.

Iz Rima, 30. pros. Ko so se sv. oče pred večerajnim sprehajali, se jim je francosk vojšak približal ter jih prosil, de naj mu svoje ime zapišejo. Papež odgovorijo, de ravno zdaj nimajo ne peresa ne črnila ne popirja. Francoz na to reče, de ima vse sabo. „Kje je pa miza?“ „Miza sim jaz, sveti oče!“ Pri teh besedah vojšak poklekne, in sveti oče blagovolijo na njegovim herbtu svoje ime zapisati. — Pripoveduje se, de bodo sveti oče Freiburskiga velikiga škofa kmalo po veliki noči sem povabili. Tudi pravijo, de ga bodo kardinala zvolili. (Koelner Ztg.)

Milli darovi.

Za uboge Indijane: J. V. 1 gold. — Gospod Kajetan Huber 3 gold. 21 kr. — Oselčani 6 gold. 39 kr. — Prijatelj misionstva 1 zlat. —

Premembe duhovšine.

V Sekovski škofii. Prestavljeni so gosp. kaplani: Ant. Lang na predmestno faro „Graben“ v Gradcu; Jož. Kar na predmestno faro „Muenzgraben“ v Gradcu; Jož. Watzke k sv. Petru pri Gradcu; Mih. Vogrin k Wurmbergu, kjer je novo osnovana kaplanija; Juri Kokol v Wundschuh. — Gosp. Joan Ojevic, dekan in fajmošter v Marnberzi, je od fare odstopil; gosp. Jož. Reš, fajmošter pri sv. Ani nad Schwambergam, se je v pokoj podal. — Umerla sta: čast gosp. Ant. Koller, častni korar in dekan v Strassgangu, 13. febr., v 64. letu svoje starosti, in gosp. Ferd. Masser, kaplan v Stradnu, 11. febr., v 31. letu svojiga življenja.